

Bagatel for kærestepar og fire ænder

Solen bagte, og der var bare ikke plads på den tørre plæne, der helt var fyldt op af solbadere og alt for mange hunde.

Han ville i hvert tilfælde ikke ligge dér, hvor der var hunde.

Hun fandt et lille stykke, der var tomt, nede i den fugtige del omme bag den store gruppe af skyggefulde løvtræer ved kanalen.

Græsset var grønnere der og mere frodigt, men der var en del ænder.

Det var så hagen ved det.

Hunde eller ænder!

"Her," sagde hun og anbragte tæppet, således at det lå halvt i skygge. "Man kan ikke få alt her i verden."

Han trak på skuldrene. Hvad skulle der være galt med en lille smule vand og lidt ænder?

Hun stillede kurven fra sig og gav sig til at pakke ud, mens han strakte sig i skyggesiden.

"Ja, han behøver jo ikke sol," tænkte hun.

Han havde tændt sig en cigaret og lagt sig fladt ned på ryggen. Fraværende lå han og så op i luften.

Indimellem gabte han.

Til sidst lå han og faldt hen, mens cigaretten røg sig selv mellem fingrene på ham.

Hun havde fået pakket hele kurven ud, anbragt pita-brød, grøntsager, lammekød og ost på paptallerkerne og gav sig til at skænke vin op.

Han strakte sig, skoddede cigaretten i græsset, hvorefter han rejste sig halvt op på albuen og så på hende.

"En med lam og grøntsager og en med ost."

Han smilede søvnigt.

Hun brækkede toppen af et brød og åbnede det.

Hans blik strøg fjernt ud over kanalen, der snoede sig ind gennem de mørkegrønne trækroner, som hang ud over det dovne vand fuldt af gul andemad.

De havde spist, hvad der var at spise, og han havde lige skænket det sidste krus med rødvin op til sig selv.

Hun begyndte at pakke sammen. Affaldet lagde hun i en plastikpose. Resterne kom hun ned i de medbragte plastikæsker.

Det var, da hun var i færd med at anbringe pakkerne, at hun mærkede hånden.

"Nej ... ikke her ..." hviskede hun.

Han tvang hende blidt bagover og lagde hende ned.

Hun så op i hans ansigt.

Det var, da han havde lagt sig bagover på albuen og var i færd med at ryge en cigaret.

Den kom strygende lavt hen over vandoverfalden. Baskende vinger slog huller i andemaden, der kom i bølgende bevægelser i form af små cirkler, som spredtes og brødes mod hinanden. Tre andrikker kom flyvende bagefter. De grønne fjer lyste mod den gule flade. Den første hagede sig fast i hunnens brune vinge, men hun rev sig løs og nåede frem til bredden, lige neden for, hvor de sad. Andrikkerne var over den med det samme. Alligevel lykkedes det for den at hoppe op over bredden og ind på det grønne. Det var bare et par meter væk. Den første andrik bed til i nakken, hvorefter den anden andrik besteg hende. Da den var færdig, holdt den første op med at bide, og hun var lige ved at slippe væk, men med den anden andriks bid i vingen trådte den tredje til for at overtage nakkebidet. Den første andrik hoppede nu op, og en mat ro begyndte at falde over hende. Den tilfredsstillende andrik stod ved siden af og pudsede sine fjer. Kort efter var den første andrik færdig, hvorefter den tredje kunne stige op. Snart stod alle tre andrikker og pudsede fjer. Den brune hun rejste sig fortumlet. Hun stod lidt og rystede sig, og mens andrikkerne vraltede ned til kanalen og hoppede i, gav hun sig til at pudse fjer.

Hun havde vendt sig imod ham.

"Hvor er de modbydelige!"

Så opdagede hun det.

Blikket.

Gud hjælpe mig om han ikke sad og stirrede interesseret på ænderne og med et veltilfreds smil om munden.

Det var bare utroligt!

"Hvad synes du? ... Du synes måske, at det sådan bare er helt okay?"

Han vendte sig og så på hende.

"Du synes måske, at det bare er naturens orden?"

Han smilede.

"Det er måske sådan, du tænker?"

Hun havde rejst sig og stod og råbte.

"Det er måske sådan, du tænker i virkeligheden?"

Han så op på hende.

"Det er jo bare ænder!"

Han vendte sig og pegede ud over kanalen, hvor de fire ænder svømmede fredeligt sammen.

"De er jo gode venner!"

Hun stod dér og vidste med ét, hvad hun for længst skulle have indset.

"Du forstår sgu ikke en skid!" havde hun skreget.

Smilet var nu helt forsvundet, og han havde sidet og set dumt på hende.

"Du fatter ikke en dyt! ... Ikke en dyt, siger jeg dig!"

Kort før hun forsvandt bag træerne, havde han stadig siddet og kigget uforstående efter hende.

Når hun tænker på ham, sidder han der stadig med det dumme udtryk. Han sidder der også i dette øjeblik. Han sidder og venter på hende. Han sidder og venter på hende, igen og igen ... evig og altid ... forgæves ...

Som en afhængig hund ...

Som en glemt hund uden for et supermarked, tænker hun.